

VER
AUGE,

BI
SU

JOHN GREEN

ALASKOS

BEIŠKAITI

Alma littera

PRIEŠ

ŠIMTĄ DVIDEŠIMT SEPTYNIAS DIENAS

Kitą popietę mirkčiodamas bandžiau nusipurtyti į akis varvantį prakaitą, kuris trukdė klijuoti ant durų van Gogo plakatą. Pulkinininkas sėdėjo ant sofos žiūrėdamas, ar plakatas kabo tiesiai, ir atsakinėjo į mano nesibai giančius klausimus apie Aliaską.

– Papasakok apie ją.

– Ji iš Vaino stoties. Pravažiuoji tą vietovę nė nepastebėjęs – kaip suprantu, taip ir padarei. Jos vaikinai gauna stipendiją Vanderbilte. Kažkokioje grupėje groja bosine gitara. Apie jos šeimą žinau nedaug.

– Jų santykiai rimti?

– Tikriausiai. Ji jo neapgaudinėja, o tai jau šis tas.

Ir taip toliau. Nepajėgiau galvoti apie nieką kita – nei apie van Gogo plakatą, nei apie kompiuterinius žaidimus, nei apie pamokų tvarkaraštį, kurį šįryt atnešė Erelis. Jis pasisveikino:

– Sveiki atvykę į Kalver Kriką, ponaiti Holteri. Čia jums suteikiama daug laisvės. Jei ja piktnaudžiausite, pasigailėsite. Atrodote gana malonus jaunuolis. Nenorėčiau būti priverstas su jumis atsisveikinti.

Ir tada įsispitrijo į mane mina, kurią galėjai palaikyti arba bauginama, arba bauginamai pagiežinga. „Aliaska tai vadina Lemties žvilgsniu, – Ereliui išėjus paaikino Pulkininkas. – Kai kitą kartą į tave taip pažiūrės, žinok, turi bėdų.“

– Gerai, Tešliau, – pratarė Pulkininkas man pagaliau pasitraukus nuo plakato. Šis kabėjo ne visai lygiai, bet pakenciama. – Pakaks apie Aliaską. Kiek žinau, šioje mokykloje mokosi devyniasdešimt dvi merginos, ir nė viena nėra tokia pakvaišusi kaip Aliaska, kuri, leiskite priminti, *jau turi vaikiną*. Aš einu pietų. Šiandien gruzditų diena. – Išėjo palikęs duris praviras. Išsiblaškęs ir užsisvajojęs žengiau jų uždaryti. Pulkininkas jau pusiaukelėje per ben-drabučių veją atsigrėžė.

– Viešpatie. Tai eini ar ne?

Apie Alabamą galima pasakyti daug blogo, bet tikrai nepasakysi, kad jos gyventojai pernelyg bijotų gruzdintuvių. Tą pirmą savaitę Kalver Kriko valgykloje mums patiekė gruzdintą viščiuką, gruzdintą viščiuko filė ir gruzdintų valgomųjų ybiškių – pirmą kartą supratau, kokia gardi gali būti gruzdinta daržovė. Beveik tikėjau si paragauti gruzdintų salotų lapų. Bet niekas neprilygo gruzditui – patiekalui, kurį sukūrė Morina, stulbinamai (tai supranta ma) apkūni Kalver Kriko virėja. Gruzdintas paplotėlis su įdaru, arba gruzdintas, įrodė, kad gruzdinimas *visada* pagerina patiekalo skonį. Sėdėdamas prie apskrito valgyklos stalo su Pulkininku ir dar penkiais vyrukais, kurių nepažinojau, suleidau dantis į traškų savo pirmojo gruzdito apvalkalą ir patyriau kulinarinį orgazmą. Mano mama gamino visai nebloggeriai, bet aš akimirksniu užsimaniau per Padėkos dieną parsivežti Moriną namo.

Pulkininkas pristatė mane (kaip Tešlių) prie klibančio medinio stalo sėdintiems vaikinams, bet iš jų išimčiau tik Takumą, kurio vardą vakar minėjo Aliaska. Liesas japonas, vos keliais coliais aukštesnis už Pulkininką, kalbėjo pilna burna, aš tuo tarpu lėtai žiaumoju savo gruzditą mėgaudamasis pupišku traškesiu.

– Dieve, – kalbėjo Takumis. – Nepakartojamas vaizdelis, kai kas nors ragauja savo pirmąją gruzditą.

Nieko neatsakiau – todėl, kad niekas nieko manęs nepaklausė, ir todėl, kad nenorėjau pertraukti valgymo malonumo. Tačiau Takumis taip nesivaržė – jis sugebėjo ir kimšti į burną, ir kramtyti, ir ryti, ir kalbėti vienu metu.

Pokalbis per pietus sukosi apie merginą, kaip supratau, buvusią Aliaskos kambario draugę Mariją ir jos vaikiną Polą, vieną iš Tranų. Išgirdau, kad juos išmetė paskutinę praeitų mokslo metų savaitę už tai, ką Pulkininkas pavadino trifekta, – juodu sučiupo atliekančius iškart trijų taisyklių pažeidimus, dėl kurių šalinama iš Kalver Kriko. Gulėdami nuogi lovoje (genitalijų sąlytis buvo pažeidimas Nr. 1), girti (Nr. 2), jie rūkė „žolės“ suktinę (Nr. 3), Erelis juos tokius ir užtiko. Sklandė gandai, kad kažkas juos įskundė, ir Takumis, atrodo, nekantravo išsiaiškinti kas, – nekantravo taip, kad šūkavo apie tai gruzdito pilna burna.

– Polas buvo šiknius, – pareiškė Pulkininkas. – Nebūčiau jų įskundęs, bet tas, kas susideda su jaguarą vairuojančiais Tranais kaip Polas, nusipelno tokio galo.

– Biče, – atsiliepė Takumis, – tavo mevgina yva, – pagaliau nurijo kąsni, – Tranė.

– Tiesa. – Pulkininkas nusikvatojo. – Deja, turiu pripažinti, kad tai nenuginčijamas faktas. Bet ji ne tokia subingalvė kaip Polas.

– Dar ne, – vyptelėjo Takumis.

Pulkininkas vėl nusikvatojo, o aš susimąščiau, kodėl jis neužstojo savo merginos. Man nerūpėtų, net jei mano mergina būtų jaguarą vairuojanti barzdota kiklopė – džiaugčiausi, kad bent turiu su kuo pasiglamžyti.

Kai vakare užsukęs į 43 kambarį pasiimti cigarečių (atrodė, pamiršęs, kad jos šiaip jau *mano*) Pulkininkas nepakvietė manęs kartu, labai nenusiminiau. Valstybinėje mokykloje buvo įprasta ko nors nemėgti – moksluikai ne kentė populiariųjų ir t. t., – bet man tai visada atrodė kažkokia beprasmybė. Pulkininkas nesakė man, kur praleido popietę ar ką ketina veikti vakare, bet išeidamas uždarė duris, taigi nusprendžiau, kad esu nepageidaujamas.

Na ir gerai: vakarą praleidau naršydamas po internetą (prisiekiu, jokios pornografijos) ir skaitydamas knygą „Paskutinės dienos“ apie Ričardą Niksoną ir Votergeito skandalą. Vakarienei mikrobangų krosnelėje pasišildžiau iš šaldytuvo išsitraukęs gruzditą, kurį Pulkininkas sugėbėjo niekam nematant išnešti iš valgyklos. Vakaras visai kaip Floridoje – tik maistas geresnis, o kambaryje nėra oro kondicionieriaus. Skaitymas lovoje toks maloniai pažįstamas.

Nusprendžiau paklausti patarimo, kurį tikrai būtų davusi mama, – išsimiegoti prieš savo pirmąją dieną naujoje mokykloje. Aukštesnio lygio prancūzų kalba prasideda 8:10, todėl nusprendęs, kad apsirengti ir nueiti iki klasės netruks ilgiau kaip 8 minutes, žadintuvą nustačiau 8:02. Palindau po dušu, o tada atsiguliuoju į lovą laukti, kol ateis nuo tvankumos gelbėjantis miegas. Apie 23:00 suvokiu, kad prie gulto pritvirtintas mažytis ventiliatorius padėtų

labiau, jei nusivilkčiau baltinius, ir pagaliau vienais apatiniais gulėdamas ant antklodės užmigau.

Labai pasigailėjau taip pasielgęs, kai po kelių valandų mane iš miego išplėšė dvi tvirtos, prakaituotos rankos. Akimirksniu pasijutau visiškai atsibudęs, besėdįs lovoje, persigandęs, tik kažkodėl nesuvokiau balsų, nesupratau, kodėl išvis girdžiu kažkieno balsus, ir apskritai – kiek dabar valandų, po šimts? Pagaliau galva praskaidrėjo, suvokiau tariamus žodžius:

– Nagi, žmogau. Neversk išspardyti tau šikną. Kelkis.

O tada nuo viršutinio gulto išgirdau Pulkininko balsą:

– Dieve, Tešliau. Kelkis!

Taigi, atsikėliau ir pagaliau įžiūrėjau tris tamsius siluetus. Du griebė mane už rankų ir ištempė iš kambario. Pakeliui dar išgirdau Pulkininką murmant:

– Pasilinksminkit. Kevinai, nepersistenk.

Jie kone ristele nutempė mane už namo, tada per futbolo aikštę. Žemė buvo apaugusi žole, bet žvirgždėta, dar spėjau pagalvoti, kodėl jie negalėjo iš elementaraus mandagumo leisti apsiauti batų, ir išvis, kodėl aš vienais apatiniais lauke visam pasauliui turiu demonstruoti savo paukštiškas kojas? Į galvą šovė tūkstantis galimų pažeminimų: „Štai naujas vienuoliktokas, Mailzas Holteris, pusplikis prirakintas prie vartų futbolo aikštėje.“ Įsivaizdavau, kaip jie nutempia mane į miškelį, kurio link, tiesą sakant, mes dabar ir skuodėme, ir pridaužo kaip obelį, kad pirmąją dieną naujoje mokykloje pasirodyčiau visu gražumu. Visą kelią žvelgiau sau po kojom, nes nenorėjau žiūrėti į juos, nenorėjau ir parkristi, todėl tiesiog susikaupęs stebėjau, kur dedu pėdas, stengdamasis išvengti aštresnių akmenukų. Jaučiau, kaip instinktas liepia rinktis – kovoti ar pasiduoti, bet žinojau, kad nei kova, nei pasidavimas

man dar nė karto nepadėjo. Jie aplinkiniu keliu atitempė mane prie dirbtinio paplūdimio, ir tada pagaliau susiprotėjęs, kas manęs laukia – tradicinis pamurkdymas ežere, – aprimau. Tiek kaip nors jau iškęsiu.

Kai pasiekėme paplūdimį, man paliepė priglauti rankas prie šonų, o stambiausias vaikas čiupo du ant smėlio paliktus lipnios juostos ritinėlius. Kol stovėjau išsitempęs kaip kareivėlis rikiuotėje, jie apvyniojo mane kaip mumiją nuo pečių iki riešų. Baigę parvertė ant žemės; dirbtinio paplūdimio smėlis kiek suminkštino smūgį, bet vis tiek gerokai susitrenkiau galvą. Du laikė suglaudę kojas, tuo tarpu trečias – tikriausiai jis ir buvo Kevinas – prikrišo savo kvadratinę fizionomiją kampuotais žandikauliais taip arti, kad žele permirkę, nuo kaktos styrantys jo plaukų spygliai bakstelėjo man į veidą, ir tarė:

– Čia už Pulkininką. Neturėtum valkiotis su tuo šiknium.

Jie man apvyniojo lipnia juosta kojas nuo kulkšnių iki šlaunų. Virtau sidabrine mumija. Vos spėjau išstenėti: „Prašau, žmonės, nereikia“, o tada užklįjavo ir burną. Ir pakėlė tėškę į vandenį.

Skęstu. Skęstu, bet, užuot panikavęs ar vartęsis, galvoju, kad „Prašau, žmonės, nereikia“ buvo siaubingi paskutiniai žodžiai. Tačiau tada įvyko didysis žmonijos stebuklas – ėmiau plūduriuoti – ir pasijutau kyląs į paviršių, kaip galėdamas muisčiausi ir sukiojau, kol pagaliau nosis iškilo į šiltą nakties orą, ir aš įkvėpiau. Nemiriau ir mirti nesiruošiau.

Na, pagalvojau, viskas ne taip ir blogai.

Tačiau dar liko mažytė problema – išsirabždinti ant kranto iki patekant saulei. Pirma reikėjo išsiaiškinti, ar toli krantas. Per daug pasukęs galvą pajusdavau virstant

visą kūną, – taip, ilgame idiotiškiausių mirčių sąrašė mirtis „kniūbsčiam su permirkusiais baltais apatiniais“ užimtų gana aukštą vietą. Todėl įsispitrijau aukštyn ir atlošiau galvą, kol akys bemaž paniro po vandeniu, ir štai krantas – vos už kokių dešimties pėdų – tiesiai už manęs. Pradėjau irtis jo link kaip berankis sidabrinis undinas, galėjau judinti tik šlaunis, kol pagaliau subine ėmiau braukti dumbliną ežero dugną. Tada pasisukau ir atsistumdamas klubais bei liemeniu persiverčiau tris kartus, kol atsidūriau prie nuskurusio žalio rankšluosčio. Jie man paliko rankšluostį. Kaip malonu.

Vanduo prasisunkė po lipnia juosta ir susilpnino kiubius gniaužtus, tačiau kai kur juostos buvo privyniota trys sluoksniai, todėl buvau priverstas spurdėti kaip iš vandens ištraukta žuvis. Pagaliau gniaužtai atsileido tiek, kad sugebėjau iškišti laukan kairę ranką ir nusiplėšyti juostą.

Susivyniojau į smėlėtą rankšluostį. Nenorėjau grįžti į kambarį ir pamatyti Čipą, nes neįsivaizdavau, ką omeny turėjo Kevinas – galbūt jei pareičiau, jie manęs ten lauktų ir šį kartą rimtai prigriebtų; galbūt turėjau jiems parodyti: „Gerai. Mintį supratau. Jis man tik kambario kaimynas, ne draugas.“ Ir, šiaip ar taip, nepuoselėjau itin draugiškų jausmų Pulkininkui. „Pasilinksminkit“, – pasakė jis. Aha, pagalvojau. Buvo tikras vakarėlis.

Todėl nuėjau pas Aliaską. Nežinojau, kelinta valanda, bet mačiau pro jos duris besiskverbiant šviesą. Tyliai pasibeldžiau.

– Prašom, – atsiliepė, ir aš įėjau vidun, šlapias, smėlėtas, vien permirkusiais apatiniais ir užsimetęs rankšluostį. Žinoma, nė vienas nesvajoja šitaip pasirodyti nuostabiais pasaulio merginai, bet nusprendžiau, kad ji sugebės man paaiškinti, kas ką tik įvyko.

Ji padėjo knygą ir apsigaubusi antklode pakilo iš lovos. Akimirką stovėjo susirūpinusi. Atrodė kaip ta mergina, kurią sutikau vakar, mergina, sakiusi, kad aš mielas, mergina, tryškusi energija, kvailystėm ir išmintimi tuo pat metu. O tada ji nusijuokė.

– Regis, teko pasimaudyti, mm?

Tai ji pasakė su tokia atsainia piktdžiuga, kad pajutau, jog apie tai žinojo visi, ir susimąščiau, kokio velnio visa sumautą mokykla iš anksto susitarė paskandinti Mailžą Holterį. Bet Aliaskai *patiko* Pulkininkas, todėl akimirką sutrikęs tiesiog spoksojau į ją, nė nebežinodamas, ko paklausti.

– Klausyk, – kirto ji. – Tik nepradėk čia. Žinai ką? Žmonės turi didesnių problemų. Aš turiu didesnių problemų. Mamytės čia nėra, todėl pradėk rūpintis savimi, dički.

Išėjau neprataręs nė žodžio ir nusliūkinau į savo kambarį, įžengęs vidun trinktelėjau durimis pažadindamas Pulkininką ir nutrepenau į vonią. Įlindau po dušu nusiplauti dumblių ir smėlio, kvailas dušo čiaupas buvo apgailėtinas, – bet kaip Aliaska, Kevinas ir tie kiti gali manęs jau nemėgti? Pagaliau nusiprausęs nusišluosčiau ir atėjau į kambarį persirengti.

– Taigi, – tarė jis. – Kur tiek užtrukai? Neradai kelio namo?

– Jie sakė, kad viskas per tave, – atsakiau ir savo balse aiškiai išgirdau susierzinimą. – Sakė, kad neturėčiau su tavim trainiotis.

– Ką? Ne, taip nutinka visiems, – numojo Pulkininkas. – Ir man taip buvo. Tave įmeta į ežerą. Išplauki. Par-eini.

– Negalėjau tiesiog išplaukti, – ramiai atsakiau, bandydamas po rankšluosčiu užsimaukšlinti džinsus. – Jie

apklijavo mane lipnia juosta. Tiesą sakant, išvis nelabai galėjau pajudėti.

– Pala. Pala. – Jis šoko nuo gulsto ir tamsoje išispoksojo į mane. – *Apklijavo? Kaip?*

Ir aš jam parodžiau: atsistojau kaip mumija suglaudęs kojas ir prispaudęs rankas prie šonų, ir paaiškinau, kaip jie mane suvyniojo. O tada pūkštelėjau ant sofos.

– Dieve! Juk tu galėjai paskęsti! Jie turėjo tik įmesti tave į vandenį ir pabėgti! – sušuko jis. – Ką, po galais, jie galvojo? Kas ten buvo? Kevinas Ričmenas ir kas dar? Įsiminei jų veidus?

– Taip, manau.

– Kodėl, po velnių, jie tai padarė? – balsu stebėjosi Pulkininkas.

– O tu jiems nieko nepadarei? – paklausiau.

– Ne, bet prisiekiu savo subine, dabar tikrai padarysiu. Mes juos pričiupsim.

– Nieko tokio. Juk išsikapsčiau.

– Tu galėjai *mirti*.

Ko gero, iš tiesų galėjau. Bet nemiriau.

– Na, galbūt rytoj nueisiu pas Erelį ir papasakosiu, – svarsčiau.

– Jokiu būdu, – nukirto Pulkininkas. Nuėjęs pakėlė nuo grindų savo susiglamžiusius šortus ir išsitraukė iš kišenės pakelį cigarečių. Pridėgęs dvi, vieną padavė man. Godžiai sutraukiau ją iki pat filtro. – Neisi, – pakartojo jis, – čia niekas problemų taip nesprenžia. Be to, juk nenori užsidirbti skundiko reputacijos. Bet mes su tais galvijais susidorosim, Tešliau. Pažadu. Jie dar pasigailės, kad lindo prie mano draugo.

Ir jei Pulkininkas manė, kad pavadinęs mane draugu patrauks savo pusėn, buvo teisus.

– Kai nuėjau pas Aliaską, ji elgėsi gana žiauriai, – tariau. Pasilenkiau ir pravėręs tuščią stalčių pasinaudojau juo kaip pelenine.

– Jau sakiau, jos nuotaika dažnai kaitaliojasi.

Atsiguliau su marškinėliais, šortais ir kojineėmis. Kad ir kaip nepakeliamai būtų karšta, nusprendžiau kiekvieną naktį Kalver Krike miegoti su drabužiais, nes tikriausiai pirmą kartą gyvenime jaučiau baimę ir jaudulį, kad gyvenu vietoje, kurioje niekada nežinai, kas kada gali nutikti.

PRIEŠ

ŠIMTĄ DVIDEŠIMT ŠEŠIAS DIENAS

– Dabar tai karas! – ryte sustūgo Pulkininkas.

Persivertęs žvilgtelėjau į laikrodį: 7:52. Mano pirmoji pamoka Kalver Krike, prancūzų kalba, prasidės po aštuoniolikos minučių. Porą kartų sumirksėjęs pažvelgiau į Pulkininką, stovintį tarp sofos ir KAVOS STALIUKO, už raištelių laikantį savo gerokai nuavėtus, kadaise baltus teniso batelius. Kurį laiką jis spoksojo į mane, aš spoksojau į jį. O tada Pulkininko veide pamažų, kaip sulėtintoje kino juostoje, pasirodė šypsnyšys.

– Turiu pripažinti, – pagaliau tarė jis. – Visai nekvaila.

– Kas? – paklausiau.

– Naktį – tikriausiai prieš pažadindami tave – jie pri-myžo man į batus.

– Tu rimtai? – paklausiau bandydamas nesusijuokti.

– Nori pauostyti? – paklausė jis, atkišdamas batelius. – Nes aš tai pauosčiau, ir tuo neabejoju. Viskas, ką žinau, tai kad įlipau į kažkieno myžalus. Kaip sakydavo mano mama: „Vaizduojies, kad vaikštinėjai vandeniui, o pasirodo, tavo batuose teliūškuoja myžalas.“ Parodyk man tuos

juokdarius, jei šiandien pamatysi, – paprašė, – nes reikia išsiaiškinti, ko čia jie ant manęs taip, hmm, užsišiko. O tada sugalvosim, kaip paversti jų varganą gyvenimėlį pragaru.

Vasarą gavęs Kalver Kriko kišeninį vadovą nudžiugau, kad skyriuje „Aprangos taisyklės“ tebuvo du žodžiai – „Kuklus paprastumas“, bet nė negalvojau, kad klasėje sėdės apsimiegojusios merginos medvilniniais pižaminiais šortais, marškinėliais ir paplūdimio šlepetėmis. Kuklu, vadinasi, ir paprasta.

Tačiau pižamomis (net ir kukliomis) apsirengusios merginos klasėje yra tai, dėl ko prancūzų kalbą 8:10 ryte visai galima ištvirti, jei tik būčiau nutuokęs, apie ką kalba ponia O'Malėj. *Comment dis-tu:* „Po velnių, aš nemoku prancūziškai tiek, kad įveičiau aukštesnio lygio prancūzų kalbą“ *en français?* Pradinio lygio pamokos Floridoje neparuošė manęs poniai O'Malėj, kuri pamiršo visas mandagybes apie tai, kaip praleidome vasarą, ir šovė tiesiai prie kažkokio *passé composé*, greičiausiai veiksmažodžių laiko. Stalai buvo sustumdyti ratu, Aliaska sėdėjo tiesiai priešais mane, tačiau per visą pamoką ji nė karto nepažvelgė mano pusėn, o aš nemačiau nieko kito, tik ją. Galbūt ji moka būti žiauri... bet kai pirmąją naktį kalbėjo apie pabėgimą iš labirinto – tokia protinga. O kai nuolat timpčiojo dešinę lūpų kamputį, lyg ketintų vyptelėti, atrodė tarsi įvaldžiusi dešiniąją nepakartojamos Mona Lizos šypsenos pusę...

Iš bendrabučio kambario neatrodė, kad moksleivių labai daug, tačiau mokykloje, vientisame ilgame pastate

PRIEŠ

PENKIASDEŠIMT DVI DIENAS

Visiems išvažiavus, kai sukežusiu hečbeku atidardėjo Pulkininko mama, jis įsimetė savo milžinišką krepšį ant galinės sėdynės ir pasakė: „Nelabai moku atsi-sveikinti. Pasimatysim po savaitės. Nedaryk nieko, ko ne-daryčiau aš“; kai žalias limuzinas atvažiavo pasiimti Laros, kurios tėvas buvo vienintelis daktaras kažkokiame mies-telyje pietų Alabamoje; kai su Aliaska beveik be stabdžių nuskraidinome Takumą iki oro uosto; kai mokyklos mies-telis nugrimzdo į mįslingą tylą ir niekas nebetrankė durų, nebegrojo muzika, niekas nebesijuokė ir nebešūkavo; po viso to nusigavome iki futbolo aikštės, Aliaska nusivedė mane iki miškelio pakraščio, tuo pačiu keliu, kuriuo mane vilko prieš įmesdami į ežerą. Ją nutvieskė pilnatis, ir ant žolės krito šešėlis, kuriame buvo aiškiai matyti išlinkiai ten, kur liemuo pereina į klubus, o po kurio laiko susto-jusi ji paliepė:

– Kask.

Perklausiau:

– Kasti?

O ji atsakė:

– Kask, – kurį laiką kartojome tuos du žodžius, kol pagaliau atsiklaupiau ir kibau rausti minkštą juodą pamiškės žemę, tačiau nespėjus kaip reikiant įsijausti pirštai užčiuopė stiklą, ir atsargiai išstumdęs žemes į šalis ištraukiau butelį rožinio vyno – jis buvo pavadintas „Aviečių kalva“, manau, jei skoniu neprimintų acto su šlakeliu klevų sirupo, iš tiesų būtų avietinis.

– Turiu suklastotą asmens pažymėjimą, – paaiškino Aliaska, – bet jis šūdinas. Kiekvieną kartą nuvažiavusi į alkoholio krautuvę bandau nusipirkti dešimt butelių šito daikto ir degtinės Pulkininkui. Taigi, kai pagaliau pavyksta, apsirūpinu visam semestriui. Tada atiduodu Pulkininkui jo degtinę, tas ją nukiša ten, kur nukiša, o aš savo grobio dalį užkasu.

– Nes tu esi piratė, – pakomentavau.

– O taip, bičiuli. Tikrai. Tiesa, šį semestrą vyno vartojimas šiek tiek padidėjo, todėl rytoj reikės dar kartą suvažinėti iki parduotuvės. Čia paskutinis butelis. – Atsukusi dangtelį – jokių kamščių – gurkštelėjo ir atkišo man. – Šiandien gali nesijaudinti dėl Erelio, – paaiškino. – Jis švenčia, kad beveik visi išsivažinėjo. Tikriausiai dabar laimingas pirmą kartą šį mėnesį drožia sau į kumštį.

Laikydamas butelį už kaklelio nerimavau, bet norėjau ja pasitikėti, todėl pagaliau ryžausi. Šiek tiek gurkštelėjau ir rydamas pajutau, kad kūnas nenori priimti to deginančio sirupo. Skystis bandė kilti atgal stemple, bet stipriai nuričiau, ir štai, aš tai padariau. Gėriau mokyklos teritorijoje.

Mudu gulėjome aukštoje žolėje tarp futbolo aikštės ir miškelio, padavinėjome butelį vienas kitam ir vis užversdami galvą siurbčiojome raukytis verčiantį vyną. Kaip ir buvo žadėjusi savo sąrašė, Aliaska atsinešė Kurto Vone-

guto knygą „Katės lopšys“ ir dabar skaitė ją balsu – švelnus Aliaskos balsas persipynė su varlių kurkimu ir tykiu žiogų svirpimu. Labiau klausiausi jos balso, o ne žodžių. Buvo aišku, kad šią knygą skaito ne pirmą kartą, todėl dabar skambėjo sklandžiai ir užtikrintai, jos balse girdėjau šypsena ir dėl to netgi pagalvojau, kad galbūt romanas mėgčiau labiau, jei juos man skaitytų Aliaska Jang. Po kiek laiko ji padėjo knygą, jaučiausi išsilęs, bet negirtas, tarp mūsų stovėjo butelis – mano krūtinė rėmėsi į jį, jos krūtinė rėmėsi į jį, bet mudu nesilietėme, o tada ji padėjo ranką man ant kojos.

Jos ranka vos aukščiau mano kelio, delnas švelniai priglundęs prie džinsų, smilius lėtai, tingiai paišė ratus, pamažu slinkdamas vidinėn mano šlaunies pusėn, tarp mūsų tebuvo vienas sluoksnis, o Dieve, kaip jos norėjau. Ir taip gulėdamas aukštoje, vėjo nebešiaušiamoje žolėje, po žvaigždėmis nusėtu dangumi, klausydamasis vos girdimo jos alsavimo ir triukšmingos varlių tylos, žiogų ir tolimų I-65 autostrada nepaliaujamai dundančių automobilių, pagalvojau, kad dabar būtų tinkamas laikas pasakyti Tris Trumpus Žodžius. Bandžiau susikaupti prieš juos išstardamas ir žvelgiau į žvaigždėtą naktį, įsitikinęs, kad ji galvoja taip pat, nes jos ranka, nerimstanti ant mano kojos, yra daugiau nei žaisminga, ir velniop Larą, velniop Džeiką, taip, Aliaska Jang, aš tave myliu, ir kas dar gali būti svarbiau, prasižiojau kalbėti, tačiau man dar nespėjus išleisti nė garso ji tarė:

– Labirintas – tai ne gyvenimas ar mirtis.

– Eee, gerai. Tai kas tada?

– Kentėjimas, – atsiliepė. – Neteisingi pasirinkimai ir nesėkmingi hyčiai. Štai kur problema. Bolivaras kalbėjo